

Megszokta, hogy ott parkol harminc éve a blokk előtt, ugyanott, ugyanazon a helyen, lehetőleg úgy, hogyha kinéz az ablakon, lássa a nagy becsben tartott autóját. Ha tehetné, azt csinálná, mint amit a másik lakótelepen látott: mésszel rendszám a blokkra, a kocsni előtt lánc, lakat, minden, ami kell. Ha megkérdeznék, hogy mindez miért, milyen jogon, egy válasza lenne: **„azért, mert harminc éve itt lakok”**.

Vagy kettő: az ököl jogán.

Sokszor haragszunk egymásra, csúnyákat, rosszakat mondunk ismerősre és ismeretlenre, de nem mindig vesszük észre, hogy velünk is baj van, nagy baj – írom ezt most, abban a periódusban, amikor megkezdődött a tavaszi utcatakarítás a városban. Az ezt elvégzők ugyanis nap mint nap azt tapasztalják, hogy – nem sokan, de mégis jelentős számban – **egyesekek fittyet hánynak mindenféle előírásra, kötelelességre**.

Konkrétan arról lenne szó, hogy meghatározott napokon és órában a parkoló autónak kissé távolabb kellene helyet keresni, addig, amíg kitakarítják az utcát, a tél alatt az úttest szélére, az autók alá ragadt mocskot eltakarítják.

Pedig erre külön felhívják a becses figyelmét: nemcsak az újságban, rádióban, tévében, interneten, hanem még a tömbház bejáratára is kifüggesztik, hogy ekkor és ekkor, szíveskedjék, megértését köszönjük, stb.

Nem. Így, kapásból. Azért sem. **Csakazértsem.** Csak az értse, aki érti. Még azért sem. Nem-nem. Ugyanis ez a jogaiba, illetve a magánéletébe való beleavatkozás, hogy őt felszólítják, hogy vigye el az autóját ideiglenesen, parkoljon másutt, amíg takarítanak. Neki az a néhány óra is „fontos”, a „kocsi az kocsi”, az nem megy sehova, az marad.
Oldják meg máshogy és punktum, slusszpácssz, neki dolga van, őt nem kötelezheti senki.

De az utca, az legyen szép és tiszta! Ő ugyanis elvárja, hogy ne legyen por a blokk előtt, elvárja, hogy tiszta legyen a járda, az utca, a levegő, mindent elvár. Elvégre adófizető, s minden az ő adójából készül, **a föld, a víz, a levegő s talán még a tűz is, s a négy őselemen kívül a fák, a virágok és maga a fény is az ő adójából jön létre.** Ő kisember, becsületes dolgozó, akinek ezek a dolgok alpból járnak, s igenis, a város vezetősége, a „néptanács” tegye lehetővé, hogy ő ott parkolhasson, ahol akar és ráadásul ingyen, mert a parkolási díj rablás és igazságtalan, s ne várják el tőle, hogy biciklire vagy buszra üljön, mert az Udvarhelyen
”
ma szegénységi bizonyítvány, hogy még annyira se vitted, hogy egy nyamvatt kocsit nem tudtál magadnak összekarisztolni”.

Úgyhogy így állunk. Egyszerű ember ő, kisember, az utóbbi negyven-ötven év „terméke”. Ilyen csakazértsem-, csakazértis-ember, akinek semmi nincs jól úgy, ahogy van, aki **a köztől mindent elvár, de semmit sem tesz érte**, s még annyit sem lehet kérni tőle, hogy legalább ne akadályozzon, mert érte is van az, ami van.

Közhely, de néha elég lenne egy pici jóindulat, mosoly, kedvesség, megértés, mindössze egy-két perc erejéig – s **talán elviselhetőbbek lennének a mindennapok.** Viszont sokszor – abszurd módon – ezek a dolgok a legnehezebbek.